

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Hvad angaar Spørgsmaalet om Støtte til Faareavlere, er jeg indforstået med det ærede Medlems Opfattelse, at det sikkert, hvis det kan lade sig gennemføre uden et for stort Indgreb i den Uld, der skal fremkomme, vilde være en Fordel, om man kunde lade de paagældende Faareavlere beholde en lille Procent af det, de fremstiller. Jeg tror nok, det i mange Tilfælde vilde animere til en Udvidelse af Faareavlen, men jeg kan ikke nu sige, om det kan gaa an at gaa med hertil; men jeg skal henlede de paagældendes Opmærksomhed herpaa og tage det op til Overvejelse.

Med Hensyn til Forbeholdsretten kunde det ærede Medlem tænke sig, at de Steder, hvor man gik saa meget bort fra Korndyrkingen, at man kom helt ned med 30 pCt. af det samlede Areal til Korn af Gennemsnittet i Aarene 1939 og 1940, skulde Forbeholdsretten til Køerne helt falde bort. Man blev under Forhandlingerne enig om, at man ikke skulde gaa saa langt ned, og for at opnaa Enighed maatte man naturligvis resignere fra forskellig Side. Personlig vilde jeg ikke være saa bange for at følge det ærede Medlems Anvisning. Derimod kan jeg ikke gaa med til det ærede Medlems Mening angaaende den hollandske Vægt. Hvis man virkelig skal gaa til en Nedsættelse af den hollandske Gennemsnitsvægt, betyder det faktisk en Prisforhøjelse paa Brød. Det er det, der vil ske; man kan ikke bevare Brødpriserne, hvis man sætter den hollandske Gennemsnitsvægt ned, for saa kan Kornet ikke udnyttes i saa udstrakt Grad som nu. Derfor har jeg maattet gaa herimod, og fra anden Side under Forhandlingerne har man ogsaa højet sig herfor.

Det ærede Medlem henstillede til mig, at man foretog en saa hurtig Udbetaling som muligt af de 10 Kr., som skal udbetales ekstra for den rettidige og fulde Levering. Det skal ske, saa snart det kan lade sig gøre; men vi maa jo vide, hvor meget der kommer fra de forskellige, før den paagældende Udbetaling kan ske.

Det ærede Medlem Hr. Grønning udtalte, at man fra Landbrugets Side havde vist betydelig Resignation ved at gaa med til den store Afleveringspligt, der her er Tale om, og til de samme Priser i tre Aar. Jeg ved jo godt, at der er mange her i Landet, og det er naturligvis Købere af Korn, som synes, at denne Resignation er ikke særlig stor, naar man faar de Priser, der her er Tale om. Jeg har den Opfattelse, at Priserne er høje nok, men har paa den anden

Side ogsaa den Opfattelse og den Erfaring, at en Sammenligning mellem Landbrugets Stilling nu og under sidste Krig paa dette Omraade viser, at der er sket en stor Forbedring. Dengang vilde det være meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at faa Landbruget til frivilligt at aflevere Korn til en Pris, der ligger under Halvdelen af det, de kunde opnaa i fri Handel. Derfor synes jeg, der er noget rigtigt i, hvad det ærede Medlem her siger, at det bør paaskønnes, at man inden for Landbruget er kommet til den Opfattelse — som jeg absolut mener er rigtigt —, at man ikke skal drive Priserne op til det højeste, heller ikke af Hensyn til Landbrugets egen Fremtid. Det er den Opfattelse, der nu raader saa godt som overalt i Landbruget. Jeg vil gerne tilføje, at der under Forhandlingerne ikke fra nogen Side er stillet Krav om højere Priser, og det paaskønner jeg i høj Grad, det tjener til Ære for Landbrugets Forstand under de nuværende Forhold.

Det ærede Medlem fremdrog det gamle Krav om en mindre Udskrivning for Skovene og for dem med den høje Grundværdi. Med den Mangel paa Korn, der raader, maa alle forstaa, at enhver Lettelse paa disse Omraader betyder mindre Korn, og vi kan ikke undvære Korn, for det vil blot betyde en endnu større Nedsikring af det, som er tildelt de forskellige Formaal.

Det ærede Medlem Hr. N. P. Andreassen var meget betænkelig ved, at man ikke var naaet til en større Udskrivning, naar henses til Resultatet for Høstaaret 1941—42, da der var et Underskud paa ca. 55 000 t, og med Udsigt til, at vi maaske kan faa en Høst, der ikke er større til næste Aar. I Bemærkningerne til Lovforslaget staar der, at man eventuelt skal have 15 000 t mere til Gryn og Brød, men det er kun, for saa vidt det bliver nødvendigt at gaa op til den fulde Udnyttelse af de 510 000 t netto, saaledes at der ikke er beregnet noget til Svind. I Aar er det gaaet paa den Maade, at det, der har manglet af Brødkorn, har man sparet ved Fremstillingen af Gryn, og derfor har man kunnet klare sig med de 510 000 t uden Svind. Men hvis Forbruget bliver større næste Aar paa Grund af Befolkningens stigende Fattigdom, paa Grund af mindre Rationer af andre Fødevarer el. lign., er der Mulighed for, at der bliver et Underskud paa 15 000 t ud over det Underskud, vi har i Aar, dersom Høsten bliver den samme. Jeg haaber ikke, det gaar saadan, men det er det, man har villet sige med Bemærkningerne; man har villet vise,